

Arrest

nr. 225 053 van 21 augustus 2019
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 augustus 2019 (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Naar aanleiding van een politiecontrole op 8 augustus 2019, wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing,

die verzoeker op 8 augustus 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de Pz Polbruno op 08/08/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M. voornaam: B. geboortedatum: #DATENAIS# geboorteplaats: SHQIPTARE nationaliteit: Albanië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene werd door Spanje ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert al drie jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat bij zijn aanhouding door de politie van PZ Polbruno dat hij enkel op doorreis is in België en dat hij eigenlijk op weg is naar Nederland, waar hij vrienden heeft wonen. Hij zegt dat hij niet terug kan naar Albanië omdat hij er problemen heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanie een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij asiel wil aanvragen in België. Dit is zeer merkwaardig aangezien betrokkene verklaart dat hij ondertussen al drie jaar in België is. Hij diende dit al eerder te doen, namelijk binnen de acht dagen na binnenkomst in het Rijk. Bovendien zegt betrokkene ook op doorreis te zijn naar Nederland. We twijfelen dus ten eerste aan de oprechtheid van de intentie om een asielaanvraag te doen in België. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst

en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen te hebben in België. Gezien er geen familiaal leven is in België, betekent deze beslissing geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM wat het familiale leven betreft.

We hielden rekening met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangezien wij het hadden over de medische situatie van betrokkene, zijn familiaal leven en tegelijk vaststelden dat er geen minderjarige kinderen in het dossier gekend zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert al drie jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat bij zijn aanhouding door de politie van PZ Polbruno dat hij enkel op doorreis is in België en dat hij eigenlijk op weg is naar Nederland, waar hij vrienden heeft wonen. Hij zegt dat hij niet terug kan naar Albanië omdat hij er problemen heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanie een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij asiel wil aanvragen in België. Dit is zeer merkwaardig aangezien betrokkene verklaart dat hij ondertussen al drie jaar in België is. Hij diende dit al eerder te doen, namelijk binnen de acht dagen na binnenkomst in het Rijk. Bovendien zegt betrokkene ook op doorreis te zijn naar Nederland. We twijfelen dus ten eerste aan de oprechtheid van de intentie om een asielaanvraag te doen in België. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen te hebben in België. Gezien er geen familiaal leven is in België, betekent deze beslissing geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM wat het familiale leven betreft.

We hielden rekening met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangezien wij het hadden over de medische situatie van betrokkene, zijn familiaal leven en tegelijk vaststelden dat er geen minderjarige kinderen in het dossier gekend zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert al drie jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië.”

Dezelfde dag werd verzoeker een inreisverbod van twee jaar gegeven.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van de ernst van de middelen

3.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan als volgt:

“Moyen unique : violation de l'article 3 de la convention européenne des droits de l'homme (dénommée ci-après « CEDH »), combinés avec l'obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et dans l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.”

Hij betoogt het volgende :

“Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé dans son pays d'origine.

En effet, le requérant, lors de son arrestation, a expliqué son récit aux inspecteurs de police : il a quitté son pays d'origine en raison de menaces et violences subies par le crime organisé albanais.

Il a également mentionné être en Belgique depuis une dizaine de jours (bien qu'il ait déjà séjourné en alternance entre la Belgique et les Pays-Bas durant 3 ans), pour introduire une demande de protection internationale.

Dès lors, l'Office des Etrangers savait, ou devait savoir, que le requérant risquerait de subir des traitements prohibés sur pieds de l'article 3 de la CEDH en cas de retour en Albanie.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

3.2.

Il appartenait donc à l'Office des Etrangers d'effectuer une analyse du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion dans son pays d'origine. Cette analyse du risque n'a pas été effectuée sérieusement. Tout au plus est-il mentionné « qu'il a des problèmes en Albanie ».

Alors que l'Office des Etrangers savait que le requérant avait l'intention de demander la protection internationale à la Belgique, en prenant le soin d'expliquer qu'il avait des problèmes en Albanie, il n'a pas été invité à développer son récit.

Dans l'état actuel des choses, au moment d'adopter l'acte attaqué, l'Office des Etrangers avait (ou devait avoir) connaissance du fait que le requérant voulait introduire une demande de protection en Belgique et a, dans ce cadre, entendu faire valoir avoir quitté son pays d'origine et/ou en demeurer éloigné, en raison d'une crainte de persécution et/ou du risque qu'il encourt de subir, dans ce pays, des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, au regard de la situation générale y prévalant et/ou de circonstances propres à son cas.

Or, la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme (ci-après : la Cour EDH) enseigne que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, non seulement compte tenu de la situation générale qui y prévaut mais également en raison des circonstances propres au cas de la partie requérante .

La partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile , quod non en l'espèce.

3.3.

Enfin, il semble que la partie adverse ait effectué une analyse très parcellaire de la situation du requérant.

Il n'a pas séjourné de manière ininterrompue en Belgique depuis 3 ans, comme semble le sous-entendre l'office des étrangers dans l'acte attaqué.

Le requérant a effectué différents trajets entre les Pays-Bas, la Belgique et l'Albanie.

Ce n'est que durant l'année 2019, suite aux menaces et violences qui sont devenues trop importantes, que le requérant a pris la décision de quitter définitivement son pays d'origine.

Le requérant est donc arrivé durant le mois d'août sur le territoire belge en vue d'introduire une demande de protection internationale.

En conséquence, dans l'état actuel des choses, il existe bien un risque que le requérant soit victime de traitements inhumains ou dégradants en cas de retour en Albanie et ce, en violation de l'article 3 de la CEDH."

3.2.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen dat het middel niet ernstig is.

3.2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 5°, van de Vreemdelingenwet. Enerzijds omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum of geldige verblijfstitel, anderzijds omdat hij ter fine van weigering van toegang is gesignaleerd overeenkomstig artikel 3, 5°.

Een termijn voor vrijwillig vertrek wordt niet toegestaan, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, omwille van een risico op onderduiken, dat verder wordt gemotiveerd aan de hand van de in artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet hiervoor bepaalde objectieve criteria, met name de criteria 1° en 3°. Meer bepaald wordt aangegeven dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, alsook dat verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden.

Verzoeker wordt teruggeleid naar de grens op grond van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vermeldt dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De motivering als vormvereiste, stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Prima facie kan geen schending van de formele motiveringsplicht worden vastgesteld.

Verzoeker betwist de motivering over artikel 3 van het EVRM en stelt ook dat er geen onderzoek is gebeurd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Albanië.

Hij voert aldus een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden beslissing heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

De kritiek van verzoeker mist elke grondslag, nu een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toelaat om vast te stellen dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met en een onderzoek heeft uitgevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont echter niet aan dat een verder onderzoek moest gebeuren, noch dat hij bij uitvoering van de bestreden beslissing zal worden onderworpen aan foltering, een vernederende of mensonterende behandeling, zoals verboden door artikel 3 van het EVRM. Het kwestieuze onderzoek gebeurde immers *in casu* onafhankelijk van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het feit dat hij al drie jaar pendelt tussen Albanië, België en Nederland om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dit tot op heden niet heeft gedaan, ondergraaft op zich reeds verzoekers grief.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en hierbij de mogelijkheid heeft gehad om verdere toelichting te geven. Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, kan enkel hijzelf hierover uitsluitel geven, maar hij toont geen enkele bereidheid om hieraan mee te werken.

Bovendien blijkt ook in de huidige stand van de procedure dat verzoekers verklaringen vooral een bevestiging zijn van een gebrek aan medewerking. Thans blijkt nog steeds niet op basis van welk onderzoek de vaststellingen van de bestreden beslissing anders zouden zijn geweest.

De bestreden beslissing kwam bijgevolg niet kennelijk onredelijk tot de conclusie dat er geen problemen aan de orde zijn die een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen inhouden bij een terugkeer naar Albanië.

Het enig middel, dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. VAN CAMP